

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3588/2023
26.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., коју заступају Звонко Лукић и Милан Косановић, адвокати из ..., против туженог „Lidl Србија KD Nova Pazova“ из Нове Пазове, ради поништаја отказа уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 592/23 од 29.05.2023. године, у седници већа одржаној 26.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда Новом Саду Гж1 592/23 од 29.05.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П1 334/21 од 18.11.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење туженог од 08.03.2021. године којим је тужили престао радни однос отказом Уговора о раду од 15.09.2020. године, јер у току пробног рада није показала одговарајуће радне и стручне способности. Ставом другим изреке, усвојен је евентуални тужбени захтев и обавезан тужени да тужили на име накнаде штете уместо враћања на рад исплати износ од 634.614,60 динара, са законском затезном каматом почев од 18.11.2022. године као дана пресуђења па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 186.446,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 592/23 од 29.05.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Старој Пазови П1 334/21 од 18.11.2022. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи решење туженог од 08.03.2021. године којим јој је престао радни однос отказом Уговора о раду од 15.09.2020. године, из разлога што у току пробног рада није

показала одговарајуће радне и стручне способности, као и да јој се по основу накнаде штете уместо враћања на рад исплати износ од 634.614,60 динара, са законском затезном каматом почев од 18.11.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка тако што је одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова поступка у износу од 186.446,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију из свих законом прописаних разлога.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23- други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је, као запослена, са туженим, као послодавцем, ради обављања послова продавца, закључила уговор о раду дана 15.09.2020. године на неодређено време уз услов пробног рада у трајању од шест месеци у току којег ће се проверити радне и стручне способности од стране непосредног руководиоца. Уз уговор, тужилца је примила опис радног места, начела компаније, начела руковођења, начела понашања-опхођења према пословним партнерима, начела заштите података, основна правила контроле рада и понашања, обавештење о систему надзора над радом на касама и обавештење о обради података личности. Тужилца је прошла и теоријску обуку на рачунару. На основу мишљења о запосленом на пробном раду, сачињеног од стране непосредних руководиоца тужиле, тужени је, дана 08.03.2021. године донео решење о отказу Уговора о раду, које је тужилци уручено 13.03.2021. године. Наведеним решењем, тужилци је престао радни однос са 14.03.2021. године из разлога што тужилца није показала одговарајуће радне и стручне способности. У образложењу решења о отказу уговора о раду којим је тужилци престао радни однос истеком уговореног периода пробног рада од шест месеци, дана 14.03.2021. године, наведено је да је рад тужиле праћен од стране регионалног руководиоца продаје и руководиоца продавнице, те да је рад тужиле оцењен као незадовољавајући, да тужилца није показала одговарајуће радне и стручне способности, да је показала недостатак радних навика, одсуство воље за унапређењем радних навика, недостатак воље за обављањем посла, односно није извршавала послове у траженом року и/или квалитету и да је кршила процедуру/радна упутства код туженог, Наведено је и да тужилца није задовољила очекивања туженог као послодавца, односно да не поседује стручност, заинтересованост, темељност, знање и сигурност за обављање послова за које је засновала радни однос. Тужилци је од стране руководиоца скренута пажња на неправилности у раду. Утврђено је и да тужени тужилци није дао писану опомену, није покренуо дисциплински поступак, нити је тужилцу упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду, као и да би, да је наставила да ради код туженог, остварила нето месечну зараду у износу од 63.461,46 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је, позивајући се на одредбе члана 36, члана 179. став 1. и чл. 180, 185. и 191. став 5. Закона о раду, усвојио тужбени захтев тужиле, поништио решење о отказу уговора о раду и обавезао туженог да тужилци накнади штету уместо враћања на рад.

Супротно становишту првостепеног суда, другостепени суд је оценио да је решење о отказу Уговора о раду тужиле, донето у законито спроведеној процедури, те да је тужилу радни однос престао истеком пробног рада, због чега је преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев тужиле за поништај побијаног решења и накнаду штете због незаконитог отказа, уместо враћања на рад, одбио.

Одредбама члана 36. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 75/14 ... 95/18) прописано је: да уговором о раду може да се уговори пробни рад за обављање једног или више повезаних, односно сродних послова утврђених уговором о раду (став 1); да пробни рад може да траје најдуже шест месеци (став 2); да пре истека времена за који је уговорен пробни рад послодавац или запослени може да откаже уговор о раду са отказним роком који не може бити краћи од пет радних дана, а да је послодавац дужан да образложи отказ уговора о раду (став 3); да запосленом који за време пробног рада није показао одговарајуће радне и стручне способности престаје радни однос даном истека рока одређеног уговором о раду (став 4).

Према одредби члана 175. став 1. Закона о раду, радни однос престаје, између осталог, истеком рока за који је заснован (тачка 1) и отказом уговора о раду од стране послодавца или запосленог (тачка 4).

Законом о раду, предвиђена је могућност уговарања пробног рада, за послове за које послодавац сматра да је неопходна претходна провера знања и способности. Уговорен пробни рад од шест месеци представља у суштини заснивање радног односа под одложним условима (ако запослени покаже задовољавајуће резултате), уз могућност раскида закљученог уговора под раскидним условом (уколико запослени не задовољи на пробном раду).

У конкретном случају је утврђено да у току трајања пробног рада тужилу није показала очекиване резултате рада и стручне способности, потребне за обављање послова радног места продавца, па је основано другостепени суд закључио да је решење туженог о отказу уговора о раду правилно и на закону засновано, те одбио захтев тужиле за његов поништај. Како је решење о отказу уговора о раду оцењено као законито, то је правилно одбијен захтев тужиле да јој тужени уместо враћања на рад исплати 10 нето зарада у износу од 634.614,60 динара, са законском затезном каматом од 18.11.2022. године као дана пресуђења па до исплате.

Врховни суд налази да су неосновани наводи равизије да је другостепени суд погрешно применио одредбу члана 180. Закона о раду, јер није упозорио тужилу на постојање разлога за отказ уговора о раду. Одредбом члана 36. став 3. Закона о раду је прописан посебан случај отказа на који се не примењују општа правила која се односе на отказ од стране запосленог, прописана одредбом члана 178. став 2. овог закона, о отказном року од најмање 15 дана и на поступак пре престанка радног односа отказом од стране послодавца, прописана одредбама чл. 180. и 181. истог закона, о обавезном писаном упозорењу послодавца о постојању разлога за давање отказа о коме се запослени може изјаснити и приложити мишљење синдиката чији је члан. Поред наведеног одредбом члана 36. ставом 4. Закона о раду, прописано је да запосленом који за време пробног рада није показао одговарајуће радне и стручне способности престаје радни однос даном истека рока одређеног уговором о раду.

Како није основан тужбени захтев тужиле за поништај решења о отказу уговора о раду, последично је неоснован и захтев за накнаду штете уместо враћања на рад.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као ставу један изреке.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиље одбијена, одбијен је и њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу члана 153. и 154. став 2. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић